

DIKUrevy 2007

Det Private DIKU

skrevet af marvin

Status: Færdig

(4.5 minutter)

Roller:

I (Kristine)	Introduktør
SB (Marvin)	Institutboss
V (Johan)	En VIP

Rekvisitter:

1 bord (Rekvisitgruppen)	Placeholder 2
2 stole (Rekvisitgruppen)	Placeholder 2 og 3
tøj (Rekvisitgruppen)	Marvin, institutleder-agtigt
tøj (Rekvisitgruppen)	Johan, lektor-agtigt
tøj (Rekvisitgruppen)	Kristine, introduktør-agtigt
Nogle papirer i sagsmappe (Rekvisitgruppen)	Placeholder 2
Avis (Rekvisitgruppen)	Placeholder 2
Lydeffekt: Bank på dør (farmand)	Johan

Tæppet er for. Foran tæppet kommer I ind.

- I** : Højtærede publikum. Mange mener, at ansatte på DIKU lever i en støvet, beskyttet verden – fjernt fra virkeligheden, og endnu fjernere end de hårde vilkår, der gælder i det private erhvervsliv.

Intet kunne være længere fra sandheden. Udadtil ser det måske ud til, at DIKU's forskere er samling uengagerede døgenigte, der bare venter på pension – men bag kulisserne fungerer alting fuldstændigt som det i private erhvervsliv.

Ved hjælp af moderne overvågningsudstyr kan vi nu præsentere Jer for et eksempel på, hvad der i virkeligheden foregår bag de lukkede døre. Vi stiller om til institutlederens kontor.

I laver præsenterende fagter, mens tæppet går fra. I forlader scenen diskret. Bag tæppet sidder SB på en stol bag et bord. På den anden side af bordet står en tom stol.

- SB** (Med høj, klar røst): Kom ind!

V kommer ind på scenen. Han ser lidt betuttet ud

V : Du ville tale med mig?

SB : Ja. Tag plads.

V sætter sig på den ledige stol

SB (*Bladrer lidt i nogle papirer. Kigger op.*): Vi er ikke helt tilfredse med din indsats på det seneste. Du har faktisk været en rigtig dårlig medarbejder.

V (*Skamfuld og bange*): Det... Det forstår jeg ikke. Jeg har arbejdet hårdt, og gjort præcis, som du har sagt.

SB : Jeg er bange for, at det ikke er godt nok. Du har brudt reglerne.

V (*Ser ned i gulvet*): Jeg ved det godt. Jeg skulle ikke have hacket NSA.

SB (*Vredt*): Det er slet ikke det, det handler om! (*Smider avis på bordet*) Du har udtalt dig til pressen!

V : Jamen, jeg offentliggjorde jo bare resultatet af vores forskning. En videnskabelig artikel...

SB (*Holder et papir op*): Ved du, hvad jeg har her? Det er noget, du har skrevet under på...

V : Ja, jo...

SB : Det er en non-disclosure-agreement. En NDA! Du har selv skrevet under på, at du slet ikke må fortælle offentligheden om, hvad du laver her på DIKU.

V : Det blev jeg jo ligesom nødt til at skrive under på, for at få jobbet...

SB : Er du slet ikke klar over, hvad der vil ske, hvis vores konkurrenter får nys om, hvad vi går og laver her?

V : Nej, hvad?

SB : Spil ikke uskyldig. Du ved udmærket godt, hvad der sker! De vil flaks gå til politikerne. Alle de problemer, vi har løst for længst: Talegenkendelse, kunstig intelligens, det perfekte brugerinterface, sorteringsalgoritmer, der kører i kvadratisk tid, løsning af NP-komplette problemer i negativ lineær tid – de vil finde ud af, at det hele allerede er løst. Og så får vi ikke forskningspenge til at løse dem!

V : Nå, jo. Det kan jeg godt se. Så går alle pengene bare til dansens æstetik og historie eller sådan noget.

SB (*Peger i papirer*): Og hvad er det her? Et kursus? Du har udbudt et kursus!

V (*Lidt stolt*): Ja, jeg tænkte, at det ville være godt at lære de studerende lidt om...

SB : Sig mig, læser du slet ikke det, du skriver under på? Det er jo den anden paragraf i din NDA: Ingen. Kurser!

V : Jo, men officielt har vi jo pligt til at undervise.

SB : Det er jo derfor der er den bestemmelse. Du må kun udbyde kurser, der er kedelige, ubrugelige, eller begge dele. Ellers går det kun en vej!

V (*Modløs*): Jaja, jeg ved det. Interessante kurser giver bare flere studerende.

SB : Ja, og hvornår skal vi så få tid til at forske. Der er en grund til, at vi har vores NDA!

V : Jeg synes altså ikke om det. Jeg tror, jeg vil finde et andet job.

SB (*Kattevenlig*): Virkelig? Jamen, det synes jeg bare, du skal prøve...

V : Jeg har faktisk søgt flere steder allerede. Men ingen vil have mig. Det er meget underligt. Der er trods alt mangel på dataloger...

SB (*Ser påtaget uskyldig ud, kigger op*): Ja, det virker da... underligt. Næsten... sært.

V (*Mistænksom, let anklagende*): Ja, meget. Man skulle næsten tro, at der var en aftale om, at ingen måtte ansætte mig...

SB (*Forsvarende*): Hvad, jobkarteller? Det bruger vi ikke her!

V : Det er heller ikke det, jeg har fundet ud af.

SB : Det er der desuden ikke noget galt med. Ministeren siger, det er helt i orden.

V : Men andre institutter bruger det jo ikke?

SB (*Fortsætter sin egen tale*): Faktisk er det jo *godt* for arbejdsmarkedet med jobkarteller.

V : Hvordan kan det være godt for noget.

SB : Og det er en kæmpe fordel for de ansatte!

V (*Rejser sig og slår i bordet*): Altså! Med den slags kan jeg jo blive hængende her, til jeg skal på pension!

SB fløjter uskyldigt, undlader at svare.

V (*Vredt*): Er det det, du er ude på? At jeg skal bruge min tid her, uden åbenlyst engagement, uden at se ud som om, jeg laver noget, uden at udbyde ordentlige kurser – og så bare sidde på min flade indtil pensionen?

SB (*Lokkende*): Det virker for alle dine kollegaer...

Tæppe